

"Amarcord"

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ€

Corria l'any 1973 quan Federico Fellini va estrenar un film on barrejava records i sensacions de la seva infantesa en una Itàlia feixista: "Amarcord". Una Itàlia feixista com Déu mana, no com ara, en què confonem reflexos del comportaments i ideació feixistes per tal de insultar-nos els uns als altres. Aquell any Manresa, com tot l'Estat, estava sota un règim feixista, la democràcia era Orgànica -ara tindria un contenidor d'escombraries específic per llençar-la-, per sort, i com dic altres vegades, la nostra comunitat era fosca. No sé si seré capaç de saber expressar els sentiments i les sensacions que veure la "peli" em va causar.

La primera sensació va ser d'un «déjà vu» i un «déjà vécu». Cinquanta anys més tard de l'època dels feixismes europeus, i a la meua ciutat, tot allò ho havia viscut. Manresa tenia el seu feixista (i feixistes), instal·lat a l'Ajuntament i ben aplicat a prohibir, sempre que podia, els actes amb tuf de ser massa catalans; actes del moviment escolta inclosos. Ja es veu, un moviment amb lliçons de respecte i democràcia sota la censura personal. Això sí, la mateixa persona, de missa i comunió cada diumenge, i posant tres dies al "cuartelillo" a una amic (amic?) seu i company de festa per no acceptar el càrrec de dirigent local del Movimiento Nacional, que ell mateix li havia ofert uns dies abans.

I què hem de dir, de les cases de meuques de la ciutat: ca l'Adela, la Quica (una altra, no la que penseu), i altres... on un dia van deixar penjat un altre company feixista. De fet el van convèncer que era millor entrar pel balcó i no per la porta. El nivell d'alcoholèmia devia ser important, el xicot va escalar per la façana, esperonat per la colla i, quan estava a mitja pujada, van fugir els altres, mentre cridaven el sereno. Ensopegada a l'honor de la persona, però en aquells temps, una situació com aquesta podia ser considerada un mèrit.

No cal que recordem les bufetades i clatellades que, una gran part dels mestres, repartien a Tort -sí, tort- i a dret, per motius subjectius i fútils. La por d'anar a l'escola, de fet la por a gairebé tot en la ciutadania. En uns dies de ràbia, d'emprenyada general, -no ho feu en cas de malalties, que el Dr. Google us pot confondre!-, fer una exploració a Google, amb les següents paraules: «l'Auca de l'Enfadós (o la fi del cagaelàstics)». Almenys els que tenim una edat recordarem els comportament, i accions, feixistes, com Déu mana.